

Zdravko KORDIĆ

POVIJESNO VRIJEME

Mlada jesen križa se s ljetom
u humskim mrtvim poljima
Ponad Jadrana lebdi pismo
pape Ivana VIII. knezu Branimiru
sedmoga lipnja 879. godine na pergamentu
“Dilecto filio Branimir”, BLAGOSLIVLJA
Te papa IVAN VIII. s oltara sv. Petra
Dižići ruke u vis – blagoslivlja cijeli Tvoj narod
i zemlju hrvatske samobitnosti i suverenosti Tvoga naroda!
Obuhvaćen okriljem rimske Crkve i Zapada
To je priznanje Svete stolice /crkveno i diplomatsko/

Mnogi komunisti hrvatskoga podrijetla
(od Vardara pa do Triglava)
pisaše tirade mladim komunističkim humkama
i njihovim mukama u borbi protivu Hrvatske države
i njezine ideje...

Ti isti komunisti danas zazivlju kralja Tomislava,
te 925. godinu - od nastanka hrvatskoga kraljevstva:
kao da 879. godina nije ranija...

A od Neretve i Sutjeske se obrnuše unatrag –
od brotnjanskoga spomenika Kristu Kralju,
do jazovki, do Bleiburga
Sve mladopišci preko tridesete, pa i više –
objelodaniše svoje hvalopojke i tužaljke
Tko zna komu? Moda je moda. Biti aktualan,
barem na trenutak. Možda se ubrzo presvuku...
Bitno je: ne zaostajati, imaš rodbinu, kumove –
koji presjekoše komunizam uz istinske Hrvate;

koje potisnuše! Al ostade ideja. I vlast, i slast za posjedovanjem.

Opet polupismeni dobiše doktorate,(skrivaju ih); cathedre,
politička
ustoličenja....

Nismo se makli s mjesta - taj glas vrišti od Dunava do Neretve i
Jadrana...

pa i do Crnoga mora – treba utjeloviti osobu (istaknuti sebe) a
ne zemlju kojom
je Tomislav vladao – bitna je kruna koju oni preuzeše u svojim
vrtovima,
okruzima; kotarevima.....

II.

Sačuvao sam četiri lojanice,
četiri svijeće palim u mračnoj katakombi,
kao u Danteovu paklu
Čekajmo svanuće, proljeće; jorgovane –
što je život kojeg imaš...
a što smrt koju isčekuješ...

U travnju je svijet prodisao,
ćutim svježinu i mladost
Čuvam naš mir,
kako bi zaspali uz dolinu rijeke

Zar ima izlišnih pitanja, ili ne shvaćam
da netko umre u tmurno popodne,
u inače blistavom travnju
Dok raspravljamo o trenutcima koji prolaze, idući k smrti
odjekuje preludij; najavljuje prolaznost (nepostojećega)
vremena....
a sat okucava...otkucava

Imaginarno vrijeme tuče
Ura i urna na plećima pod teretom plešu
Soba zatvorena kapcima,
poput očiju koje prekrivaju i pokrivaju dušu
Ona lebdi ponad gradova, oblaka
Nema više kliktaja galebova
Nema ljubičastih plahti
Samo drhtave ruke pretkazuju starost

Donose čaj u dvorište izgublenu paru
koji pati od izgubljene zemlje kroza povijest
Od ranjenoga i bolesnoga tijela,
laganoga titranja – zađoše u jesen...
pa zar vrijeme nije stalo;
njihova smrt je zarobila i zaustavila vrijeme
Njihove ruke u zamahu zaustavljene, bez pokreta
Smrt je zarobila vrijeme a vrijeme je okovano smrću...
Njihove ruke nedavno pune nemira i pokreta....
pune bludnje, bdjele su
izgubivši nemirnu noć
Dan donese spokoj i mir kroz vrijeme
Donese povijest na pladnju a koju ne razabrasmo...
ne shvatišmo...

Mostar, 20. kolovoz A.D.2025.